

Το υπέρογκο κόστος ζωής..

Τα αφεντικά, τα ΜΜΕ και η κυβέρνηση προσπαθούν να μας πείσουν ότι η ακρίβεια είναι κάτι εξωτερικό από την ελληνική οικονομία και ότι δεν μπορούν να γίνουν πολλά απέναντι στο αόρατο χέρι της αγοράς. Πλέον, έχει εμπεδωθεί στην καθημερινότητά μας και δεν αποτελεί μια περαστική κατάσταση, αλλά μια συνθήκη στην οποία καλούμαστε να μάθουμε να ζούμε. Οι τιμές στα σούπερ μάρκετ, στα καύσιμα και σε όλα τα προϊόντα συνεχώς ακριβαίνουν, ενώ τα ενοίκια και οι λογαριασμοί ενέργειας εξαφανίζουν το μεγαλύτερο μέρος του μισθού, με αποτέλεσμα οι καθημερινές μας ανάγκες να γίνονται όλο και πιο απρόσιτες. Όλα μας βιώνουμε καθημερινά το υπέρογκο κόστος ζωής, αλλά τα περισσότερα το αντιλαμβανόμαστε ως κάτι ξέχωρο από την εργασία μας. Όμως, **η ακρίβεια** δεν προέρχεται μόνο από τη μετακύλιση του αυξημένου κόστους στην παραγωγή, λόγω της ενεργειακής κρίσης, αλλά είναι **ο τρόπος** για να μπορούν τα αφεντικά να επεκτείνουν την κερδοφορία τους εντείνοντας **την εκμετάλλευσή μας**.

Το κέρδος δεν έρχεται ουρανοκατέβατα. Προκύπτει μέσα από την εργασία μας. Σε αυτό τον κόσμο, όπου το κέρδος διαφεντεύει τις ζωές μας, η συνεχής αύξηση της εκμετάλλευσής μας αποτελεί βασική προϋπόθεση για να συνεχίσει να υπάρχει. Για να διαφυλαχθεί η κερδοφορία **πρέπει να αυξάνονται οι τιμές** στα εμπορεύματα ενώ **οι μισθοί μας παραμένουν στάσιμοι**. Από την πλευρά των αφεντικών, ο μισθός αποτελεί ένα ανελαστικό κόστος της παραγωγής, ένα νούμερο στα λογιστικά βιβλία το οποίο θα πρέπει να μένει όσο χαμηλότερα γίνεται. Για μια καπιταλιστική επιχείρηση, το κέρδος πρέπει συνεχώς να αυξάνεται εξασφαλίζοντας την ανταγωνιστικότητά της και τη συνεχή επέκτασή της στην αγορά. Έτσι, το κόστος της εργατικής μας δύναμης θα πρέπει να παραμένει όσο πιο χαμηλά γίνεται, αν δεν δημιουργεί κάποιο πρόβλημα στην παραγωγικότητα.

...είναι μία διπλή επίθεση στον μισθό μας

Από την πλευρά μας, ο μισθός δεν είναι απλά τα χρήματα για να καλύψουμε τις επιθυμίες μας ή τουλάχιστον δεν είναι μόνο αυτό. Όταν ξοδεύουμε τόσο χρόνο και ενέργεια στη δουλειά τότε όλη η ζωή μας θέλοντας και μη περιστρέφεται γύρω από αυτήν. Κάθε μέρα όταν τελειώνουμε την εργασία μας, ξεκινάει η ψυχολογική και σωματική μας προετοιμασία ώστε να επιστρέψουμε σε αυτήν. Τα ενοίκια, οι λογαριασμοί ενέργειας, οι μετακινήσεις, η γυμναστική, η διασκέδαση, ο ψυχολόγος και όλα τα εμπορεύματα που καταναλώνουμε στην καθημερινότητα, αποτελούν προϋπόθεση για να μπορούμε να συνεχίζουμε να δουλεύουμε παραγωγικά. **Δεν δουλεύουμε για να ζούμε, αλλά ζούμε για να δουλεύουμε.**

Επομένως, η στασιμότητα των μισθών και η ταυτόχρονη αύξηση του κόστους ζωής εντείνει διπλά την εκμετάλλευση που δεχόμαστε από τα αφεντικά. Στην παραγωγή λαμβάνουμε λιγότερο ποσοστό από τον πλούτο που παράγουμε και στην κατανάλωση έχουμε πολύ λιγότερη πρόσβαση σε όλα αυτά τα εμπορεύματα που πλασάρονται μπροστά μας τη στιγμή που προέρχονται από εμάς. Αν βάλουμε στην εξίσωση και τον διαρκή αποκλεισμό μας από το σύστημα υγείας, το εκπαιδευτικό σύστημα και μία σειρά παροχών, τα οποία διαμορφώνουν τον (ανύπαρκτο πια) έμμεσο μισθό μας, αντιλαμβανόμαστε τη διαρκή υποτίμηση της ζωής μας. Πλέον για οποιαδήποτε δραστηριότητα, πρέπει να ξοδεύεις χρόνο και χρήμα

να πολλαπλασιάσουμε τις κινήσεις ανυποταξίας

Για εμάς οι διεκδικήσεις για μειώσεις των τιμών δεν απέχουν πολύ από το αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς. Τα αντιλαμβανόμαστε ως ενιαίο ζήτημα διεκδίκησης, καθώς δεν μας αρκεί απλά να μειωθούν κάποιες τιμές στα προϊόντα, αλλά να μειώσουμε συνολικά την εκμετάλλευση που βιώνουμε. Δεν θέλουμε **το κέρδος να καθυποτάζει τις ζωές μας** και να αποκλειόμαστε από τον πλούτο που παράγουμε. Γι' αυτό χρειαζόμαστε ένα πολυεπίπεδο κίνημα διεκδίκησης στους χώρους εργασίας και κατανάλωσης για να **μπλοκάρουμε την κερδοφορία των αφεντικών** σε κάθε τόπο που συντελείται η εκμετάλλευσή μας. Χρειάζεται να πολλαπλασιάσουμε τις κινήσεις ανυποταξίας και αλληλεγγύης **σε κάθε πεδίο της ζωής** μας και κλέψουμε **χώρο και χρόνο για τις επιθυμίες μας**. Από την οικειοποίηση του δημόσιου χώρου ενάντια στην τσιμεντοποίηση και την τουριστικοποίηση των πόλεων μέχρι τους αγώνες ενάντια στους αποκλεισμούς στο σύστημα υγείας και στην εμπορευματοποίηση των πανεπιστημίων και των σχολείων.

Μια στιγμή σύνδεσης όλων αυτών των αντιστάσεων και μπλοκαρίσματος της κερδοφορίας των αφεντικών αποτελούν οι γενικές απεργίες, καθώς είναι μία μέρα που μπορούμε να αρνηθούμε την εκμετάλλευση που βιώνουμε. **Απεργούμε** για να συναντηθούμε συλλογικά στο δρόμο, να εκφράσουμε τη δυσαρέσκεια μας και κυρίως **για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας**.

ΜΕΙΩΣΗ ΚΟΣΤΟΥΣ ΖΩΗΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΣΤΙΣ 10:30 ΣΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑ

Κίνηση Ενάντια στην Ακρίβεια

Ανοιχτή συνέλευση κάθε πρώτη Πέμπτη του μήνα
στις 19:30 στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ

